

## Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΗΑΙΔΩΝ» "Έτος 18ον.

Κατὰ τὴν κοινὴν ὁμολογίαν τὸ τερπνώτερον καὶ μορφωτικώτερον ἀνάγνωσμα τῆς τρυφερᾶς ἡλικίας εἶνε «ἡ Διάπλασις τῶν Πάτερων». «Οἱ τι δημοσιεύεται ἐν αὐτῷ,— μηδιστρόμχατα διηγήματα, δραμάτια, διάλογοι μονόλογοι, μῆθαι, ποιήματα, βιογραφίαι, κτλ. κτλ.— ὅλα εἶνε συντεταγμένα εἰς γλωσσαν ἀπλῆν καὶ εἰς ὕφος κομψῶν κατὰ τὰς ὑγιεστέρας παιδαγωγικὰς ἀρχὰς, ὥπερ συγγραφέων εἰδικῶν καὶ ἀνεγνωρισμένης ἀξίας, ἐλλήνων καὶ ἔξων.

Αἱ διάφοροι πνευματικαὶ ἀσκήσεις, αἱ προτεινόμεναι πρὸς λύσιν, ὀξεῖνουσι τὸ πνεῦμα τῶν νεαρῶν τῆς συμβρομῆτῶν, καὶ οἱ συγχών προτεινόμενοι διαγωνισμοὶ ἑξεγίρουσι τὸ εὐγενὲς αἰσθημα τῆς ἀκελλῆς· ἡ δὲ τρυφερα καὶ ἐγκάρδιος Ἀλληλογραφία τῆς «Διαπλάσεως» προσοῦνται εἰς τὸ περισσικὸν τοῦτο ἴδιατερον ὅλως θελγητρον.

Τέλος ἡ φιλοκαλία μεθ' ἡς ἔκτυποῦται ἡ «Διάπλασις τῶν Ηαΐδων» καὶ αἱ εἰκόνες δι' ὧν κομεῖται καθιστῶσιν αὐτὴν φύλον ἑζήνως καλλιτεχνῶν καὶ ὄρχεων, ὅπως πρέπει νὰ εἴνε πᾶν βιβλίον προωρισμένον δι' ἀγκυρώστας νεαρούς τῶν ὄποιων μορφοῦνται ἡ καλαισθησία.

## ΑΝΑΛΕΚΤΑ



Μόνον ὁ Δὸν Κισώτος μπόρεσε νέζηρη ὑπηρέτη κακῶς τὸν ἥθελε, τὸν κακύμενον τὸν φιλόσοφο τὸν Σάνκο μὲ τὸν σύντροφο καὶ μυστικοσύμβουλό του, τὸ γκιδουράκι του. Οἱ δύο μαζὶ βάλθηκαν νὰ σπουδάσουν τὸν χρακτῆρα τοῦ κυρίου των ὁστεῶν νὰ μποροῦν νὰ πηγαίνουν μὲ τὰ νερά του. Συνέσαινε μάλιστα τόσο νὰ ταυτίζωνται οἱ δύο σύντροφοι ὑπηρέται τοῦ ἱππότου μέσα στὶς φιλοσορικές τους σκέψεις ποὺ ζεχγούσαν σχεδόν ποιός ποιόνα ἔπειτε νὰ καθαλικεύσῃ.

Δυστυχώς στὴν ἐποχὴ μαζὶ ὁ ὑπηρέτης εἶναι καὶ ἐννοεῖ νὰ παραμένῃ ζένος. Δὲν ἀποτελεῖ καὶ αὐτὸς μὲ τὴν σειρὰ μέλος τοῦ σπητητοῦ ποὺ ὑπηρετεῖ.

«Ἴσως δὲν φτάξει μόνον αὐτός.» Ήσας μάλιστα τὸ κύριον φτάξιμο νέζηνη στοὺς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑψηλούτους κυρίους του ποὺ δὲν καταδέχονται ἀφοῦ τὸν πληρώνουν νὰ τοῦ μιλήσουν γλυκά· ἀδιάφορο τώρα· τὸ ζήτημα εἶναι ὅτι ἡ εὑρεσίς ὑπηρέτου εἶναι ἀκετὴ σκοτούρα διὰ τὴν οἰκοδέσποιν στὴν ἐποχὴ μαζ.

\* \* \*

«Ἀκριβῶς διότι εἶναι δύσκολο νὰ βρεθῇ πάντα κατάλληλος ὑπηρέτης καὶ διότι χρειάζεται ἡ οἰκοδέσποιν νὰ ξέρῃ νὰ ὀδηγήσῃ τὸν ὑπηρέτη, ζήχισαν πρὸ τινος στὴν Εὔρωπη νὰ διδάσκουν καὶ τὴν μαγειρικὴ στὰς δέσποινίδας.

Στὸ Παρίσι τῷρα δύο φορὲς τὴν ἔθδομάδα ἡ ἐταιρεία τοῦ ἀεροδρόμιος δίδει μαθήματα μαγειρικῆς σὲ δύο διαφόρους δρόμους τῆς πόλεως, διὰ τὴν ρεκλάμη κυρίως τῶν φουντέλλων τῆς ὄμως.

\* \* \*

Τηπάρχουν καὶ μερικοὶ, τῶν ὄποιων δικυριτύεται ἀκετὴ ὁ στόμαχος, ποὺ πηγαίνουν πάντα σ' αὐτὰς

τὰς παραδόσεις, ζητοῦν δῆθεν πληροφορίας καὶ ἐπὶ τέλους παίρνουν διὰ νὰ δοκιμάσουν τάχα κανένα μπιγρέτη ποὺ τὸ μαγειρεύῃ ὁ ὑπάλληλος. Κινοεῖται φροντίζουν αὐτοὶ νάγκουν στὴ τζέπη καὶ τὸ ἀπαραίτητο ψωμί.

Ἐτσι δύο φορὲς τὴν ἔθδομάδα ἔχουν ἐξησφαλισμένο τὸ μεσημεριανὸν τους.

Οσον ἀφορᾷ τὸ μάθημα τῆς μαγειρικῆς ὁ πολὺς Ιούλιος Σίμων, ποὺ ἀπέθηκε στὰς 8]27 Μαΐου, ἔλεγε πῶς εἶναι ἀπαραίτητο.

Πηρὰ νὰ μάθῃ ἡ κόρη ἐκείνους τοὺς ἀλγεβρικοὺς τύπους ἃς μάθη, ἔλεγε, κακλύτερα νὰ κάμη μιὰ καλὴ σούπα· ἡ ὠρέλεια θὰ ἥναι μεγκλυτέρα.

\* \* \*

Ο ἄγγλος ὑπηρέτης εἶναι ἀκριβέστατος εἰς τὸ κκθῆκον του, ἀξιοπρεπῆς πολὺ τεχνίτης ἀλλὰ πολὺ εἰδικός καὶ τυπικός. Ποτὲ δὲν ἔξερχεται τοῦ κύκλου. Π. γ. ὁ κύριός του μπορεῖ νὰ ζεπαχιάζῃ στὸν κάμαρα καὶ ὅμως ὁ μάγειρος δὲν θὰ τοῦ πάρη ποτὲ οὔτε ἔνα ξύλο διὰ νὰ βάλῃ στὴν θερμάστρα· ἔκεινος θὰ κοιτάζῃ τὸ φργί του.

Ο Βελγός εἶναι καμαρότος ἔκτακτος. Εἶναι καθαρός, λεπτός, περιποιητικός καὶ σγεδὸν πάντοτε πιστός.

Ο Ελβετός εἶναι ἀκριβής περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον, θαρρεῖς πῶς εἶναι στρατιώτης· ἔτσι πειθαρχικὰ ἔργαζεται.

Ο Ιταλός εἶναι ἐπιτήδειος καὶ λεπτός ἀλλ’ ὅχι πάντοτε καθαρός.

Ο Γερμανός εἶναι καὶ στρατιώτης, ἔχει πολλὰ προτερήματα καὶ ἐλκτώματα. Τὸ μόνον ὅμως δύσκολο νὰ διορθωθῇ ἐλάττωμά του εἶναι ὅτι εὔκολως δὲν μπορεῖ νὰ σιάζῃ.

Μόνος ὁ Γάλλος ὑπερβαίνει ὀλούς· ἀλλά, μόνον ὡς μάγειρος ὑπηρετεῖ καὶ ξέω ἀπὸ τὴν πατέριδα του, ζλλως δὲν θέλει νὰ ἐκπατρισθῇ.

Εἶναι καθαρός, ἐπιτήδειος καὶ λεπτός θέλει δὲ προπάντων νὰ ἥναι καλλιτέχνης εἰς τὸ εἶδος του.

\* \* \*

Αἱ ψυχικαὶ πρόσθιαι τῶν τελευταίων ἐτῶν κατέστησαν ἀπαραίτητον τὴν ἐμφάνισιν μιᾶς ἐτησίας, τρόπον τινα, περιλήψεως τῆς ὄποις σκοπὸς εἶναι νὰ διασώσῃ μερικάς παρατηρήσεις, μερικάς μελέτας ψυχικῶν φαινομένων.

Οσον ἀφορᾷ τὴν ψυχολογίαν τῶν παίδων ὁ Biner ἔχει μίαν πρωτότυπην μελέτην τοῦ παιδικοῦ ψόδου.

Ως βοηθόματα εἰχειν ἔκτος τῶν ιδίων του παρατηρήσεων ἔκτατὸν περίπου ἑρωτήσεις πρὸς διεχθόρους παιδαγωγούς καὶ πρὸς ἀνήλικας· Ἐρθασε λοιπόν εἰς πολὺ περιεργά συμπεράσματα ἐπὶ τῶν στημείων τοῦ φόδου, τὴν ὑγιεινὴν κατάστασιν, καὶ τὸν διανοητικὸν καὶ ἡθικὸν χρακτῆρα τῶν περιφέων παιδῶν, ὡς καὶ περὶ τῶν κιτιῶν καὶ τῆς θεραπείας τοῦ φόδου.

Ίδοις μερικαί γνώματι του.

Ούδεποτε σχέσις υπάρχει μεταξύ της ἀναπτύξεως του φόβου καὶ τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως.

Τὰ παιδιά ποὺ ἔχουν ζωγράφια φαντασίαν ἔχου καὶ ποικιλή προσίσθησιν διὰ τὸν φόβον.

— Ταῦτα γουνέαν κάτω τοῖς φορέσ περισσότερον φαντασίαν καρίτσια παρὰ ἀγόρια. (Τὸ αὐτὸν ὅφελεται ἀναγραφικόλως εἰς τὴν εἰλικρίνειαν τῶν κοριτσιῶν αἱ ὄποιαι ἀνεπιτηδεύτως ἐπιδεικνύουν τὸν φόβον, ποὺ τάγματα μὲ τόσην ἐπιτηδεύτητα ἀποκύπτουν.)

— Ο φόβος εἶναι ἔνα ἀπὸ τὰ πλέον κολλυτικὰ αἰσθήματα, σὰν τὸ γέλοιο.

\* \* \*

Κατωτέρω ὁ ἴδιος ἔχει τὸ ἔξτης παραδειγμα: κοντά στῶν παρθεναγωγείοντος περισσότερον καὶ μαθήτριαι στρέφουν πρὸς τὴν διδασκαλίσσειν καὶ θταν τὴν εἰδὸν ἡρεμον ἡσύχασαν καὶ αὔτες. Ἐπειτα δοσον ἀφορᾶ τὴν θεραπευτικὴν μέθοδον τοῦ φόβου ὁ ἴδιος λέγει ὅτι δέγη πρέπει ποτὲ νὰ γίνεται γρῆσις σωματικῶν ποινῶν, ἀπειλῶν καὶ ἐμπαιχγμῶν. Ἐπίσης πρέπει νὰ ἀπορεύγονται τὰ συνήθη αὐτὰ καὶ κυρίως νὰ μὴ ὑπερεξάπτεται ἡ φαντασία αὐτῶν.

\* \* \*

Μίξ ἰδέα τοῦ Μετερίλιγκ περὶ ποιητῶν: Κατ' αὐτὸν πρέπει νὰ κρίνουν τοὺς ποιητὰς ἀπὸ τὸ νέο ποὺ εἶδαν στὸ ὥραιον ἢ στὴν ἀλήθεια: ἔνα λουλούδι: ἔνα δάκρυο μιὰς σκιάς, ἔνα χαμογέλουσο...

\* \* \*

Καὶ μιὰ γνώμη τοῦ Φλεούγκστερσλέθεν περὶ φαντασίας.

Φαντασίαν ἔχουν τὰ παιδιά ποὺ ἔχαφναν καθαλικέυουν τὸ μπαστούνι τοῦ πατρός των καὶ τὸ παίρνουν γι' ἄλογο καὶ κυρίως ποὺ τὰ κάψυνεν νὰ φοβῶνται. Οἱ κοινώμενοι καὶ βλέπουν τὰ ὄνειρα καὶ οἱ τρελλοί ἔξ οῦ καὶ τὰ παραδίξα ποὺ εἰλικρινῶς πιστεύουν.

Καὶ... οἱ ποιηταὶ οἱ ὄποιοι μετέγουν καὶ τῶν τριῶν τάξεων.

Ο Ἀγαθόπουλος ἔχει ἀρκετὰ γρέν ποὺ τὸν σκοτίζουν. Μιὰ μέρα πηγαίνει σ' ἔναν πλούσιο φίλο του καὶ τοῦ λέει:

— Σὲ παρακαλῶ δάνεισε μου 10000 δραχμές νὰ πληρώσω μερικὰ γρέν ποὺ ἔχω γιατί δὲν θέλω πειά νὰ γρεωστῶ κανένα.

— Ή;

Εἶναι πάντοτε κακιός νὰ σκέπτεται κακεῖς ἀλλὰ δὲν εἶναι πάντα κακιός διὰ νὰ πῇ ἐκεῖνο ποὺ σκέπτεται.

Γ. Ι. Κάζ.

## ΑΔΩΝΙΟΓΡΑΦΙΑ.

57. Λύραν ἐνταῦθα.— Καλῶς ξέλθατε. Μᾶς ἐφάνη πολὺ μακρὰ ἡ ἀποσίνα σας.

58. Γ. ἐνταῦθα.— Ο χορὸς τῆς μαγίσσης, μὲ τὸ μαργαριταροκέντητο πανοῦμι καὶ μὲ τὸ τετρέ, δὲν ἐμάγευσε μόνον τὸν γιορτομάλλην γέροντα. Θὰ ἔξκολουθῇ νὰ μαγεύῃ τοὺς ἀναγκώστας τας πάντοτε. Ἐπιτρέπεται νὰ μὴ ληφθῇ ὅπ' ὅπιν τὸ οὐστερόγραφον; Ο τῷρας τοῦ οὐστερογράφου, εἴνε κριτικὸς πολὺ λεπτός, ἀλλὰ καὶ καλλιτέγνης πολὺ ἐνθουσιώδης.

59. κ. Α. Θ.— Λαμβάνομεν ὅπ' ὅπιν τὴν παρατήρησίν σας. «Αἱ εἰκόνες τοῦ πτωχοκομέου εἴνε δωρεὰ τῆς κ. Ελένης Νικολάου Ζαρίφη καὶ ὅγις ὡς ἀνακριθῶς ἐσημειώθη ἐν τῇ ἀλληλογραφίᾳ μας, τῆς κ. Γεωργίου Ζαρίφη.

60. Καμέλιαν.— Η περὶ τῆς «συγγρόνου ζωγραφικῆς» μελέτη, τὴν ὅποιαν ζητεῖτε μὲ τόσην λαχτάρα, ἀνετέθη εἰς κάλαμον εἰδικὸν καὶ πολὺ γαριτωμένον. Διὰ τῆς ἀλληλογραφίας ἵσως θὰ ἐσημειωῦντο ἡσῆρα ξηρά, ὀνόματα μόνον διασήμων ζωγράφων, Εἴσθε εὐχαριστημένον;

61. Αντιγόνην ἐνταῦθα.— «Η. Συμβουλὴ τῆς μητέρας» εἴνε γραμμένη ἀβίσσατα καὶ μὲ πολλὴν διαμέρισαν. Μὲ ἄλλο ψευδώνυμο μοῦ ἐστείλατε καὶ ἀλλοτε ἔργα σας. Τὸ τελευταῖον εἴνε πολὺ ἀνότερον.

Η σκηνὴ τῆς τελευταίας συγενεύξεως μοῦ φαίνεται λιγάκι ἀπίθινη. Πῶς εἴνε δυνατόν νὰ τοῦ βράσῃ γιατρικὰ, ἐνῷ ἡ συνέντευξις προϋποθέτει—ὅπως τὴν περιγράψετε—μυρίας προφυλάξεις, διὰ νὰ μὴ ἐγερθῇ ἡ ὑπερψία τοῦ γαμέρου, ὅτι ἡ μητήρ εἴνε ἐν γνώσει. Τὸ ὅλον ὄμως διαβάζεται πολὺ εὐχάριστα. Δὲν εἴνε διὰ τὸ καλαθάκι τῶν ἀπορριπτομένων. Τὸ φυλάττω.

62. κ. Κ. Στ. εἰς Τραπεζοῦντα.— Ἐπιστολὴ καὶ τούτῳ ἐλήφθησαν λόγιοι καλῶς ἔχουσιν εὐχαριστοῦμεν· δούν διὰ τὴν ἐπιστολὴν εἶναι δι' ἐμὲ ἀνεξήγητος. Κάτι ιδιαίτερον θὰ συμβαίνῃ. Θὰ ἔξαριθώσω τὸ πρᾶγμα καὶ θὰ σᾶς γράψω· Ἐκεῖνο τὸ διποτὸν ἡμπορῶ νὰ σᾶς εἴπω ξῆδη εἴναι ὅτι διευθυντής δὲν εὐθύνεται διὰ τὸν ιδιωτικὸν βίον οὐδενὸς, οὐτε ἔχει δικαιώματα νὰ ἀνέρχεται ἢ κατέργεται εἰς τὰς πηγὰς τῆς ἐπινεύσεως πανθομελογονικένων ἀριστοργημάτων.

63. Μᾶς, ἐνταῦθα.— Ωραῖον, σᾶς εὐχαριστῶ, ἀλλὰ πρὸς πρόληψιν κάθεις συνεννοήσεως δὲν δημοσιεύουμεν, κατ' ἀρχὴν, τίποτε μὲ ψευδώνυμον, ἐὰν δὲν ἡξερωμένον τὸ πραγματικὸν ὄνομα τοῦ συγγραφέως. Σᾶς περιμένω περὶ τὴν ἐγδεκάτην π. μ. τῆς προσεχοῦς Τετάρτης.

64. κ. Ν. Π. Π. εἰς Αθήνας.— Γιστερα ἀπὸ πολλὰ ἐλήφθησαν τὰ τεύγη. Σᾶς γράφω εἰς τὸ τέλος τῆς ἑδομαδός.

65. κ. Α. Π. εἰς Αθερπούλα.— Δὲν θὰ λείψω νὰ κοινοποήσω τὸν πόθο σας εἰς τὸν κ. Β. Πότε θὰ ἔχωμεν τὸ εὐτύχημα νὰ λάβωμεν γειράργαρά σας;

